

Prædiken til Alle Helgens dag 1. november 2020

Af sognepræst Mogens Thams, Rindum.

Salmer: 729, 332, 321, 787.

Af: Mogens Thams

BØN: Gud, vær hos os med tro og håb, så vi har modet til at leve vore liv, så også vi skinner som lys for dig og andre mennesker. Amen

Dette hellige evangelium på Alle Helgens Dag efter anden tekstrække skriver evangelisten Mattæus (Mg. Svar).

For en uge siden spillede vi forestillingen, GRÆNSEN, i Ringkøbing kirke. En forestilling med musik, sang, fortællinger og lyssætning om grænsen mellem Danmark og Tyskland. Den grænse, der kom til for 100 år siden, hvorved Sønderjylland blev en del af Det danske Rige.

Og netop lyssætningen ved forestillingen gjorde, at kirkerummet fremstod på en ny og tankevækkende måde. Jeg bemærkede to ting: Arne Haugen Sørensens Altertavle og en lyskrone i sideskibet, hvor jeg sad.

Altertavlen, med de store hænder, der rækker ned fra himlen for at hente og favne et lille menneske. Lysdesigner, Claus Stampe, havde sat et grønligt lys på netop den del af billedet, hvor de to store hænder har det lille menneske i sin favn – som energi, der kommer fra de store hænder og suger mennesket til sig.

Med lyset på netop den del af billedet, ser man mennesket komme ind i de store hænders favn, og graven i baggrunden er, i lyssætningen, som en dyb og mørk grotte, hvorfra den døde stiger op.

Lyset gjorde, at motivet stod så meget skarpere og i nye farver.

Det samme var gældende for lyskronen i det sideskib, hvor jeg sad. Det grønne spotlys lyste kronen op. Og med det, et spindelvæv! En lille tråd mellem to arme på

lyskronen. Den lille spinnetråd banede vej mellem de to arme for en lille edderkop – jeg kunne dog ikke se edderkoppen!

Det betog mig, for det var så smukt i det grønlig spotlys, spinnetråden, som den hang der op vippede sagte til de små pust af vind, der altid er i et rum. Smuk og sårbar på én gang, for meget skulle der ikke til, for at tråden ville bryde, kunne jeg se.

I denne søndags evangelium hører vi om ”verdens lys” og ”jordens salt”. Jesus taler til sine disciple: ”I er jordens salt. I er verdens lys”, siger han til dem.

Det er noget af en udnævnelse! Lyset som et billede på det, der giver liv til verden omkring. Salt, som det, der giver kraft og mod til andre mennesker. ”I er verdens lys og jordens salt”. Hvilke høje tanker at gøre sig om de skrøbelige og tungnemme disciple!

Og med denne titulering følger også et moralsk ansvar: ”Vær jordens salt! Vær verdens lys”!

Salt, der mister sin kraft, duer ikke til det, som det er bestemt til. Og et lys, der gemmes væk, skinner ikke for nogen. Saltet skal være salt på jorden, hvor vi alle er. Lyset skal skinne i den verden, vi lever i.

Jesus giver altså stafetten videre til sine disciple. De skal bringe det budskab og de handlinger, som han kom med og står for, ud i verden.

Og dermed, er den opgave også givet til os. For, som kristne, er vi nu Jesus disciple! Stafetten, saltet og lyset, er givet til os. Men ikke for at være salt og lys for os selv og vort eget – men i denne verden og blandt mennesker, vi omgås.

Sådan må dagens evangelium appellere til os!

”Jorden salt og verdens lys”, det er høje mål, tænker vi uvilkårligt, i al fald hvis det gælder mig selv. En overvurdering af, hvem jeg er og hvad, jeg kan, slutter vi let.

Eller, hvis vi tager ordene til os, som talt direkte til os, en følelse af et stort ansvar, vi ikke ser os i stand til at leve op til. Hvordan kan jeg være verdens lys og jordens salt? Ja, man kan overvældes ved tanken om, at skulle leve op til en sådan rolle.

Men, jeg tror, at vi skal fokusere på det positive i ordene. Gud, Jesus, har tillid til os. Vi er skabt i Guds billede. Vi er, som døbt og ved troen, Guds børn. Se det derfor som ære, som en glæde, som noget særligt og stort Jesus tiltror os.

Opfordringen lyder da: Vær over for andre, overfor naturen og livet omkring os, en afspejling af, at vi er Guds børn. Lyset og kraften fra Jesus skal reflektere i os, så det bringes videre til andre.

I dag, Alle Helgens Dag, mindes vi dem, som vi har mistet. Vi samles her i kirken, som vi gjorde det, da vi tog afsked med dem. Vi hører deres navne. Vi tænder lys for hver enkelt. Ved gravstedet kan vi lægge en blomst eller tænde et lys. Vi samles måske som familie og nærtstående på en dag som denne.

Vi gør det, fordi selv om de ikke mere er iblandt os, så lever og er de i vor erindring. De satte sig spor. De var med til at forme og danne det liv, som vi lever.

”Slægt følger slægt”, siger vi, og kobler dermed vort eget liv sammen med dem, der var forud for os, og dem, der følger efter os – som en kæde, langt forud for os og langt efter os. Vi lever videre på det, som vi har modtaget og delt med dem, der var her før os og giver videre af det, til dem, der følger efter.

Den kæde holdes oppe og drives frem af lys og salt. De spor, som vi og andre satte og sætter

Det handler om ”livets lys” og ”livets salt”; det vi hører om i evangeliet. Spor sætter vi alle og lyset og saltet fra de spor, bygges der videre på.

Når vi knytter os til hinanden i kærlighed og samhørighed, så tændes et lys, der leder os videre på livets vej. Ja, ingen af os kan – eller bør – leve uden sådanne lys og

sådan salt. Som børn og senere hen i livet, er det så afgørende, at andre er omkring os og bringer lys og salt ind i vores tilværelse.

Og derfor, i dag, når vi mindes dem, der ikke er her mere, så tænker vi på dem i skæret af det lys de bragte ind i verden og den livskraft, som de udfyldte tilværelsen med. Sorgen og tabet er nøje forbundet med lyset og kraften, som kom fra vore kære. Eller sagt på en anden måde, sorg og savn er den naturlige følge af kærlighed og samhørighed.

Livet er blevet fattigere på lys og salt med tabet af vore kære. Sådan har vi det, som pårørende. Det må vi leve videre med, for sådan er vilkårene for dette skrøbelige liv.

Salt og lys. Det er, hvad vi hører om i dag. For at vende tilbage til lyssætningen i Ringkøbing kirke. Det lille spindelvæv mellem de to arme i lyskronen. Så smukt i det grønne spotlys i det ellers mørklagte rum. Smukt og sårbart.

Sådan er livet. Stort, smukt – og sårbart, så lidt skal til for at den lille tråd brister. Men i skæret fra spotlyset ser vi den rolle, det spiller. En vej mellem de to arme er banet af den lille tråd, og i det grønne lys skinner det selv og bringer noget ind i verden, som beriger den.

Sådan er vi, hver især som menneske. Så sårbart, som en lille tråd mellem to punkter, det hele kan så let bryde. Og dog, i al sin sårbarhed, en skønhed, der bringer lys og salt ind i tilværelsen. Vi mindes vore kære for netop det.

Spotlyset i Ringkøbing kirke faldt også på noget andet, de to store hænder, der rækker ned mod gravens mørke grotte, for at favne et lille menneske.

Sådan må vi også se os selv. Ja, sådan må vi se på vore kære. At være i Guds favn; de to store hænder, som på alterbilledet i Ringkøbing kirke.

Det er vort håb, som kristne. Det er vor tro! Og det håb og den tro giver os modet og trøsten til at leve og til at lægge vore kære ikke fra os, men dog over i en andens favn,

nemlig Guds. Vi er ikke alene med os selv og vor sorg og vort savn, vi kan lægge ham eller hende over til Gud.

Lys og salt! Det er de to ord, der er omdrejningspunktet i denne prædiken.

Lyset fra Gud skinner ind i denne verden. Vi ser det gennem Jesus Kristus, hvad han er og gør. Vi må se os selv og vore kære, som det lille menneske mellem de store hænder på altertavlen i Ringkøbing, Guds hænder.

Må Guds lys og kraften fra ham komme til os, så vi finder trøst og fred i vor sorg og vort savn. Og, må vi reflektere lyset og livskraften fra Gud i vor omgang med hinanden, så også vi bringer det gode videre til andre, som vi selv har modtaget.

Amen